

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.
No. 14.

DONDERDAG
15 JAN. 1920.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN.

DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Verslag Vertegenwoordiging van het D. S. C. te Straatsburg,
20—25 November 1919.

Gedachten en Gedichten.

Verheerlijking van den onzin.
'n Skaduw, door Mieliepit.
„Die menschen leven in weelde”.

Vereenigingsleven.

A. N. V. Lezingsverslag.
Beroepskeuze. Rede van den heer A. H. Gerhard.
Nederl. Christen Stud. Vereeniging. Openbare Vergadering.
Vrijzinnig Chr. Studentenbond. Lezing.

Ingezonden.

Een verhaaltje uit een gevangenkamp, door A(lib) L(ectum).

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

VERSLAG der vertegenwoordiging van het D. S. C. op het
8ste Congres van de „Union Nationale der Etudiants de
France,” gehouden van 20—25 November 1919 te Straatsburg.

In de corps-vergadering, gehouden 17 November 1919 besloot
het D. S. C. de uitnodiging ter bijwoning van het 8ste Nationale
Congres der U. N. E. de Fr. aan te nemen en zich aldaar te doen
vertegenwoordigen door zijn Senaat.

Dank zij de zeer welwillende medewerking welke door het Mini-
sterie van Buitenlandsche Zaken werd verleend, was het mogelijk
de benodigde passen tijdig te ontvangen zoodat Dinsdagmiddag
18 November de Vertegenwoordigers, zijnde E. J. Koch, J. F.
Ebeling en L. R. Beynen hunne reis konden aanvangen.

Om een goed beeld te geven van het geheel, zij opgemerkt, dat
Straatsburg werd aangewezen als zetel van het 8ste Congres van
de Union Nationale ter eere van het weder Fransch worden harer
Universtiteit. Als gevolg hiervan namen de feestelijkheden een
overwegende plaats in op het programma ten opzichte van de
besprekingen.

Wij verzoeken U thans ons te willen volgen, als wij U het ver-
slag der gebeurtenissen voorleggen.

Van uit den Haag, waar de Delftsche vertegenwoordigers zich
aansloten bij die van het L. S. C. werd na een voorspoedige reis
via Brussel, Straatsburg bereikt. Met het oog op de voorgeschiedenis
van de reis stapte men met gevoelens van onzekerheid betreffende
de ontvangst uit den trein, doch de hartelijke begroeting door
eenige leden der commissie tot regeling der feesten en het congres
gaf ons de overtuiging dat de Hollandsche afgevaardigden in Straats-
burg welkom waren.

Door onze gidsen geleid traden we het Bureau de Renseignements
binnen, alwaar met verschillende Congressisten kennis gemaakt
werd, en de delegatie getuige was van de voortreffelijke wijze,
waarop de organisatie alle moeilijkheden was te boven gekomen.
Ieder der nieuw aangekomenen ontving een briefomslag, waarin
zich buiten de toegangskarten voor de officieele feestelijkheden
bonnen bevonden, welke recht gaven op logies, maaltijden enz.
voor de komende dagen. Dit alles tegen overlegging van frs 84.—
Zoo werden alle Hollanders, tenslotte een vijftien in getal, samen
ondergebracht in Hotel Pfeiffer, Place de la Gare.

Op Donderdag 20 November vroeg in den morgen scharden
zich de reeds aanwezige congressisten voor den uitgang van het
station, teneinde de nog te verwachten delegatie's hartelijk welkom
te heeten, en tevens den president van de U. N. den Heer
Jean Gérard, feestelik binnen te halen. Een ommekeer achter een
militair muziekcors besloot den morgen en na de ontbinding van
de optocht, gebruikten wij de lunch in de Club van de Cercle
des Etudant de Strasbourg. Deze Cercle is te beschouwen als de
vereening van Fransche elementen aan de Universiteit te Straats-
burg.

Daar er 's avonds een fakkeloptocht met vaandels zou gehouden
worden en de delegatie de aanwezigheid van Hollandsche studen-

ten gaarne naar voren gebracht wenschte te zien, werd besloten
dit te doen uitkomen in het ontplooiën van de vaderlandsche
driekleur. Zoo vulde zich dan 's avonds de „Place Klébar”, het
centrum van de stad, met drommen studenten, welke straks geest-
driftig, angevuurd door drie muziekcorsen, zich naar de „Salle
des Fêtes de l'Orangerie” begaven.

Geflankeerd door cavalisten en fantastisch belicht door fakkels
slingerde zich de juichende stoet als een vurige slang door de stad,
om ten slotte in het feestgebouw opgenomen te worden. Nadat de
congressisten, waartoe stud.-vertegenwoordigers van vrijwel alle
Europesche naties behoorden, zich gezellig in de reüniezaal geïn-
stalleerd hadden, werden de hoofden der verschillende delegaties
uitgenoodigd aan de officieele tafel plaats te nemen. Nadat de
heer Gérard zijne gasten een hartelijk welkom had toegeroepen,
spraken alle presidenten der vertegenwoordigingen een woord van
begroeting uit.

Waren wij den vorigen avond ontvangen door den president van
de U. N., den volgenden morgen werd het congres uit naam van
den Minister van Onderwijs geopend door den Rector van de
„Sorbonne”.

Vele gloedvolle redevoeringen luisterden deze plechtigheid op,
een plechtigheid die ons Nederlanders deed gevoelen de groote
macht en de schoone resultaten, welke het gevolg kunnen zijn
van internationale studenten-samenleving! Een bezoek aan de
kathedraal vormde een schoon besluit aan dezen voormiddag.

De reeds aangeknoopte banden met de vreemde delegaties werden
versterkt aan een zeer opgewekte lunch in het Hotel de Ville,
waarna de Kamer van Koophandel op een talrijk bezochte receptie
de congressisten ontving. Haar voorzitter legde in zijn begroetings-
rede nadruk op het verband tusschen wetenschap en handel en
verzocht in het houden van deze receptie een bewijs te zien van
de sympathie, welke de Kamer voelde voor het congres. Ook de
burgemeester van Straatsburg stelde er prijs op de congressisten
ten stadhuis te begroeten. De avond was gewijd aan een Soirée
intime in Theatre de l'Union.

Zaterdag 22 November had de groote plechtigheid plaats; de
Universiteit werd officieel geopend door den President van de
Republiek. In de wijsche Middenzaal, door een hoog gewelf af-
gesloten, de muren aan drie zijden bekleed met gobelins uit Ver-
sailles, vormden de professoren en hoogwaardigheidsbekleeders een
indrukwekkende schare. Een schare waarin het deftig zwart der
toga's verlevendigd werd door de heldere faculteits kleuren.

Ten ongeveer tien ure schreed de President, gevolgd door de
maarschalken Foch, Joffre en Pétain, den hoogen commissaris
Millerand en nog vele anderen, onder de toonen van de Marseillaise
naar zijn zetel. Vele redenaars deden zich hooren, waarna de
president zich verhef. Het meest gewichtige oogenblik was ge-
komen, een oogenblik, dat door opening van de Fransche Uni-
versiteit te Straatsburg een blijvende plaats heeft gekregen in de
geschiedenis van Frankrijk.

Na een gloedvolle toespraak, waarin de President de geschiedenis
van de Universiteit in verband met die van den Elzas memoreerde
verklaarde Frankrijksch eerste Burger de Universiteit geopend.
De Marseillaise, het uit Straatsburg afkomstige volkslied, beëindigde
de plechtigheid, waarna een groot deel der aanwezigen zich vere-
enigden aan een „banquet”, voorgezeten door den President, waar-
aan 1200 aanzaten. Tusschentijds echter aanschouwde men een
grootsch defilé van troepen en verschillende burger- en landelijke
vereeningingen.

Zondagochtend werden de congressisten door excursies in de
gelegenheid gesteld de omstreken van de stad te zien. 's Middags
vond een treffen plaats op het voetbalveld tusschen de elftallen
der Universiteiten van Parijs en Straatsburg doch de delegatie was
door een bespreking over internationale studentensamenwerking
verhindert hiervan getuige te zijn.

Een „Soirée de Gala en l'honneur des Congressistes” vormde het
programma voor den avond. Maandag zou de laatste dag zijn der
congresfeesten, welke beëindigd werden door een banquet gepresi-
deerd door maarschalk Joffre en een Soirée de Gala en l'honneur
des Alliés. Ook de werkzaamheden eindigden thans en Dinsdag
vond de ontbinding van het Congres plaats.

Alhoewel Maandag de laatste dag der Congreswerkzaamheden
was, was hij een der belangrijkste, daar toen de laatste hand werd
gelegd aan een voorloopig ontwerp voor eventueele internationale
studentensamenwerking, waarover in twee voorgaande vergaderingen
was gesproken. Daar de overige op het congres behandelde vraag-
stukken een Fransch intern karakter droegen was de internationale

kwestie alleen van belang voor de delegatie. Hierover diene 't volgende ter nader voorlichting.

Om middelen te beramen, hoe tot een internationale studenten-samenwerking te komen, werden er besprekingen geopend tusschen de geallieerde vertegenwoordigers, ter bijwoning van welke later de neutralen mede worden uitgenoodigd. Het doel van deze besprekingen was, zoodanige basis te verkrijgen en zoodanige ontwerp-statuten vast te stellen, dat met groote zekerheid geacht kon worden, dat het internationale verbond, ten deele reeds gevormd door de onderlinge toenadering van die landen, waar de studenten vereenigd zijn in een nationale band, voltooid en uitgebreid kan worden.

De notulen en ontwerp-statuten zullen, zoodra deze ontvangen zijn, aan het Corps voorgelegd worden.

De vraag, hoe hier te lande een Algemeene Nationale Studenten Corporatie te stichten, bevelen wij ten zeerste in Uwe aandacht aan, daar dit een der integreerende factoren is tot eventueele toetreding tot een dergelijk internationaal verbond. Dit internationaal verbond zou n.l. de verbinding vormen tusschen die verschillende nationale bonden, welke de studenten in haar land omvatten en welke nationale bonden allen als eenheid toetreden. Hoe echter een dergelijke nationale bond te vormen is geheel en al ter beoordeeling van het betrokken land.

Omtrent de toepassing van deze bond door de Centrale Rijken, zij het volgende vooruitlopend op de te publiceeren officieele stukken, medegedeeld. Na lange bespreking werd een ontwerp-formule vastgesteld, welke behelst, dat de vraag van toetreding door de Centrale Rijken niet kan besproken worden, dan nadat deze Rijken zijn toegetreden tot den Volkenbond. Dit laatste slechts als tijdsbepaling.

Het doel van de te stichten internationale vereeniging zou zijn het ontmoeten van verschillende studenten mogelijk te maken tusschen de verschillende Universiteiten enz., het houden van excursies of het voorbereiden hiervan voor vreemden, het geven van inlichtingen in den meest uitgebreiden zin, in 't kort, het zoeken van contact tusschen studeerenden in verschillende landen.

Aan het einde van het verslag gekomen, is het de delegatie een behoefte het D. S. C. dank te zeggen voor het groote vertrouwen in de afgevaardigden gesteld.

Daar deze internationale gebeurtenis een mijlpaal zal vormen voor de verhoudingen der studenten onderling en in de geschiedenis van ons Corps, achten de drie uitgezonden vertegenwoordigers zich gelukkig als tastbare herinnering van dezen tijd de vlag aan te bieden welke mede de Hollandsche studenten te Straatsburg vertegenwoordigde. Dat zij steeds getuige moge zijn van de bloei en grootheid van ons Corps.

De afgevaardigden:

E. J. KOCH.
L. F. EBELING.
L. R. BEIJNEN.

Binnenkort zal de Senaat publicaties doen omtrent het voorspel van Straatsburg, de besluiten die er genomen zijn en het standpunt dat de Nederlandsche Senaten innemen.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Verheerlijking van den onzin.

Zoover is het nu feitelijk met deze wereld gekomen,
Op de telegraafpalen zitten de koeien en spelen schaak.
Zoo melancholiek zingt de kakatoe onder de rokken der Spaansche
Danseres als een trompetter, en de kanonnen jammeren heel den dag.
Dat is het landschap in lila waarvan meneer Meyer sprak,
toen hij zijn oog verloor.
Ik trek den anatomischen atlas uit mijn grooten teen en ernstige
studie begint.
Hebben jullie de visschen gezien, die in Cutaway
voor de opera staan, al twee dagen en twee nachten?
Wille, wou, wou, wille, wo, wo, wo, wie weet
Thans niet, wat onze vader Homerus heeft gedicht?
Ik houd oorlog en vrede in mijn toga, maar ik
kies een Cherry-Brandy flip.
Vandaag weet niemand of hij morgen is geweest.
Met den deksel van den doodkist slaat men de maat er bij,
O hadde slechts een mensch den moed, om de
staartvederen van de tram uit te trekken.
Het is een grooten tijd!
Wie zou daar niet gek bij worden?

Wie denkt, dat dit gedicht een grapje is, heeft het mis. Het is de uiting van een nieuwe kunstrichting in Duitschland, het Dadaïsme, waarvan we in „De Amsterdammer” van 10 Januari 1920 een beschrijving vinden. Het bovenstaande gedicht is er aan ontleend, en in denzelfden geest vinden we daar ook iets op het gebied der beeldende kunst.

Alles is betrekkelijk, kunst ook. Kunnen wij, die ons zelf normaal noemen, onze normale kunst apprecieeren — althans verbeelden te apprecieeren, — wat de Dadaïsten ons verkoopen, zullen wij zelfs niet veinzen mooi te vinden. Maar zij zelf schijnen dat wel te doen, en zij niet alleen, maar ook de talloze toehoorders in de uitverkochte zalen waar zij voorstellingen geven.

Moeten wij nu al die menschen voor gek uitmaken, of zijn wij misschien gek? Misschien wordt door hun, wat wij normaal noemen,

wel onzin gevonden, of misschien wel laag-bij-de-grondsche kunst, te gemakkelijk om te maken. Eveneens zouden wij niet veel moeite hebben een gedicht als het bovenstaande te fabricceeren, zelfs op rijm, en wij meenen hierin geslaagd te zijn. De lezer beoordeele of het onze even hoog staat als het oorspronkelijke.

Ik hoor het ratelen van een trein,
Die fladdert voor mijn deur.
Het doet mij pijn, het doet mij pijn!
De moederschap en het wild zwijn
Die zijn gelijk van kleur,
Een gaslamp en professor X.
Ik ben het weer oneenig,
Sigaren eten geeft mij niks,
En hoedenzalf kost een riks,
En turf is nog te beenig.

Wat zij verlangt dat is een lied.
Wat stemt ons toch zoo vrolijk?
Is het het enthousiasme niet?
De banden en het Spaansche riet?
Gordijnen en de vogel Piet?
De kogel die de maan doorschiet?
Of is het de gelofte
Mij afgeperst, ik weet het niet
Ja, toen de klok ontplofte.

Koude kip met prikkeldraad
Kale, kiele, kiele, cremona
Een theeketel die uit wandelen gaat
Als een paling in de Anna Paulownastraat
Straat straat straat straat
Wie weet waar dat naar toe gaat.

'n Skaduw.

Hoekom *) is dit donker om ons heen?
Toch staat di son an di lug;
Hoekom siet ons van haar strale geen
Hoekom skijn hulle gevlug?
Is daar een wolk an di horison,
Wat hulle tegehou,
Wat 's dit, wat ons belette kon,
Om hare prag 't aanschouw?

Wat is dit vir skaduw hier dig bij
Wat mij so treurig maak?
Watter gewapper boë mij
Waarom ons suchte slaak?
Hoekom breek maar de son nie deur
En blij dit halve nag?

Daar is toch wel een rede voor:
Dis die skaduw van 'n vreemde vlag!

*) waarom.

MIELIEPIT.

„Die menschen leven in weelde.”
Wat een kromme misplaatste uitdrukking — verkeerd!
Weet je dan niet wat „weelde” beteekend?”
Je kunt hoogstens zeggen, „die menschen leven in rijkdom, in
mooiheid, in 't armzalig bezit van geld, maar niet „in weelde.”
Ik voel „weelde” als iets innigs, iets mooi's, volmaakts, iets
heiligs desnoods, iets zachts — dof glanzend, zooals een parel
kan doen.
En die menschen leven in rijkdom, iets glinsterends, hard kouds.

VEREENIGINGSLEVEN.

Algemeen Nederlandsch Verbond Studenten-Afdeeling Delft.

VERSLAG van de lezing gehouden door den heer L. SIMONS,
leider der Wereldbibliotheek.

Woensdag 17 December verdedigde de heer L. Simons eenige stellingen, betrekking hebbende op de sociale richting van het nationale streven. Na er op gewezen te hebben dat deze stellingen, waarvan de algemeene strekking is: *de nationale beweging moet zich in het algemeen op een breedere basis stellen*, begint een uitgebreide en systematische verdediging, waarvan we slechts enkele hoofdpunten kunnen weergeven.

De spreker stelt de vraag of in de tegenwoordige tijd het nationalisme nog recht op bestaan heeft. Er is een nationalisme, het zoogen. hoerapatriottisme, dat naar spreker hoopt zijn tijd heeft gehad. Dit is in de eerste plaats uit op zelfverheffing. Tijdens de oorlog hebben we hiervan een opleving gezien. Het heeft de oorlog bevorderd en drukt zijn stempel maar al te veel op de vrede. Dit nationalisme moeten we als zuivere nationalisten hart-

grondig verwerpen. Het nationalisme, de liefde tot het eigen volk zal nooit dusdanig mogen ontaarden, dat men het eigen volk verheft boven andere.

Het nieuwe Nationalisme moet zich op het standpunt der 14 punten stellen.

Om de vraag te beantwoorden welke eigen, speciale taak het nationalisme heeft, wijst de heer Simons vervolgens op het boek van William Morris „News from Nowhere,” een sociale utopie. Morris droomde zich Engeland waarin de moderne industrie met haar uitbuiting verdwenen was. Ieder leefde er als maat van alle anderen, ontwikkeld, gezond, enz. In één woord, een ideale volkengemeenschap van vrije, zelfbewuste, schoone menschen. Dit beeld is niet werkelijk, maar moeten de nationalist die iets goeds voor hun volk willen het niet trachten na te volgen? Zien we naar de werkelijkheid, dan blijkt hoe hardnoodig het is naar zoo iets te streven. Er ontbreekt nog zooveel aan. Wie door de achterbuurten gaat van een of andere stad, de statistieken naziet en let op de voedingstoestand van het volk. Wie er zich rekenschap van geeft hoe het volk loopt en wandelt, hoe er tegenstellingen zijn van heerschen en onderworpenheid, weelde en ellende, zal moeten toegeven dat het geen bewonderenswaardig volk is.

Spreker komt nu tot de eerste grondstelling, dat het nationale leven bevorderen eerstens ten doel moet hebben van ons volk een volk te maken waarin de mensch menschaardig is. Vanuit dit gezichtspunt biedt de nationale beweging heel andere uitzichten. En van de aangename verrassingen van deze treurige tijden is dat de eerste zuiver nationale partij die in Vlaanderen is ontstaan, de Frontpartij, heeft ingezien met een goed gedocumenteerd uitgebreid program voor den dag te moeten komen en dit ook heeft gedaan.

De heer Simons legde er vervolgens den nadruk op, dat aan het geestelijk en zedelijk inzicht van het volk nog veel ontbreekt en vooral aan de opvoeding. Het volk moet worden ontwikkeld, zooveel dit kan. Ook de zedelijke ontwikkeling is van belang. De groote vraagstukken zijn altijd voor een groot deel van zedelijke en geestelijke aard. Ze staan niet slechts onder invloed van de maatschappelijke omstandigheden, maar beheerschen deze. Heel de oorlog is een vraag van zedelijkheid geweest. Als de leiders in 1914 doordrongen waren geweest van het zedelijk besef dat een aanval op een ander tot moord en roof ongeoorloofd was, dan zou de oorlog niet zijn uitgebroken en in Rusland zou bij voldoende zedelijk inzicht niet zulke gruwelijke excessen zijn geweest. Ook dit punt mag dus door de nationalist niet worden verwaarloosd.

Een ander punt van de zorg voor het volk moet de lichamelijke gesteldheid ervan uitmaken. In verband hiermee wordt de aandacht gevestigd op het vraagstuk over de aankweking van het beste ras, dat speciaal door Golton is opgeworpen. Hoewel Golton's theoriën door de aanhangers van de erfelijkheidstheorie worden bestreden blijft het vraagstuk toch buitengewoon de aandacht trekken van velen die zich bekommeren om rasverbetering. Een volk behoort te zijn gezond-veerkrachtig. Dat hier in het bijzonder op gewezen wordt is te danken aan de invloed van sprekers wonen in Engeland. Het verschil tusschen een doorsnee Engelschman en een Nederlander is opvallend, b.v. in de wijze van loopen. Gelukkig is de toestand hier wel aan het verbeteren maar veel is het nog niet. Dit zorg besteden aan het uiterlijk werkt zelfrespect in de hand, waarvan een leelijke houding weinig spreekt.

Verder noemt spreker als eigenschappen, die in een volk aangekweekt moeten worden en waarvoor de nationalist behooren te ijveren, zelfzucht, zonder welke niets is te bereiken, zelfstandigheid, zindelijkheid enz. Ten slotte wordt nog eens op de noodzakelijkheid van een goede opvoeding gewezen. Deze, hoewel in vergelijking met andere landen niet bijster slecht, is niet zooals het bij een zichzelf eerbiedigend volk behoort te zijn. Er ontbreekt hier nog zeer veel aan de zorg die er aan behoort te worden besteed. Speciaal in die klassen waar men weinig thuis aan de voeding doet, krijgt men bovendien op school nog zooveel te minder, vooral door het geringere aantal schooljaren.

De heer Simons meende, dat in het door hem gezegde en door ons slechts gebrekkig weergegevene, de taak moet omschreven zijn voor ieder die wil, dat zijn volk waard is genoemd te worden in de rij der volkeren en dit wil bevorderen, dus ook het A. N. V. Men heeft hem de tegenwerping gemaakt, dat het A. N. V. zich onmogelijk met al de genoemde punten kan bezighouden, maar dit is ook niet noodig. Er zijn tal van vereenigingen, die alle voor zich een onderdeel nastreven. Het A. N. V. zou zich moeten maken tot het brandpunt van deze bewegingen, ze zou moeten waken, sluimerend initiatief wekken, raad en steun geven, kortom het geweten vormen van het volk. Dit is de taak van een lichaam dat werkelijk wil arbeiden aan de nationale verhooging. Taalzuiverheid bevorderen, steunen van stamverwanten enz. is goed, maar klein werk, het is het meest onbelangrijke onderdeel. Wil een dergelijke vereeniging werkelijk iets doen, dan moet ze zich stellen op het hiervoor uiteengezette standpunt.

In het nu volgende debat bleek veel voor het standpunt van den heer Simons te worden gevoeld door verschillende leden. Eenige vragen werden gesteld, voornamelijk over de wijze waarop de heer Simons het A. N. V. zou willen zien werken, die alle uitvoerig werden beantwoord.

Beroepskeuze.

REDE van den heer A. H. GERHARD, gehouden op 8 December 1919, voor „Sociale Studie” en de „Sociaal Technische Vereeniging”.

Dit vraagstuk mag zich in een toenemende belangstelling verheugen. De verklaring daarvoor is te vinden in de maatschappelijke veranderingen, die achter ons liggen en waarbij de vraag van op-

voering van het productief vermogen sterk naar voren is gekomen.

Voor de toekomst van een volk is het van het grootste belang, dat ieder lid de plaats in het productie-proces inneemt, waarvoor hij het meest geschikt is. De plicht der maatschappij is, dat ieder de juiste plaats krijgt en dat die aanwijzing geschiedt onafhankelijk van de positie van het individu. Dit is een revolutioneerende gedachte, want op het oogenblik is de toestand anders.

De tegenwoordige jeugd verkrijgt niet de plaats, die beantwoordt aan zijn innerlijke gaven.

De jeugd gaat tot het 12de jaar naar school. Dan begint een differentiatie. Een deel (zij, die maatschappelijk stoffelijk bevoorrecht zijn) krijgt een verdere opleiding, een ander deel gaat iets anders doen. Voor de meesten van het eerste deel houdt de opleiding op bij het 18de jaar.

De Staatscommissie voor de jeugd van 12—18 jaar heeft de gegevens voor de H. B. S.en en Gymnasia verzameld.

H. B. S.en

Toegang kregen ± 4500

Eindexamen deden ± 1800.

Gymnasia

Toegang kregen ± 800

Eindexamen deden ± 300.

Bij het Hooger Onderwijs vindt men dergelijke cijfers. Grootste deel bereikt het eind niet, omdat ze er nooit hadden moeten komen. Dit komt grotendeels door de heerschende beschouwing, dat de waarde van een beroep afhangt van de kosten, die aan de opleiding verbonden zijn. De standsfactor is te dien opzichte van schadelijke invloed.

Voor het overgrote gedeelte der jeugd is van beroepskeuze geen sprake. Ze moeten geld gaan verdienen en gaan dus onmiddellijk een baas zoeken. In het rapport van bovengenoemde commissie vinden we, dat er op 1 Januari 1915

ruim 750.000 personen van 12—18 jaar waren,

Hiervan kregen onderwijs (alle soorten, hoe onbelangrijk ook, inbegrepen) ruim 275.000.

Dus 475000, die totaal geen onderwijs genoten. Ook geen beroepsopleiding, want dit is ook bij onderwijs inbegrepen. Van die 475000 waren er 300.000 in een beroep. Dus 175000 (behalve de dubbel getelde onder de vorige groepen) die geen onderwijs genieten en geen beroep hebben.

Volgens beroepsstelling in 1905 en opgerekend tot 15 Januari 1915 waren er 90.000 jeugdige personen in een beroep, waarvoor eenige bekwaamheid gevorderd wordt.

Beroepskeuze is voor het overgrote deel een hersenschim of slechts in beperkte mate.

Met het bevorderen der beroepskeuze komt men er echter alleen niet. Van de 100 kinderen zeker 80, waarvoor de voortreffelijkste beroepskeuze zonder nut zou zijn. Voor de overblijvende 20 moet echter gezorgd worden.

Men kan de beroepen in hoofdtrekken als volgt verdeelen:

1°. Beroepen, waarvoor studie-aanleg vereischt is.

2°. Beroepen, waarnaast ook geschiktheid voorwaarde is.

3°. Beroepen, waarvoor alleen physische geschiktheid gevraagd wordt.

Niets is echter moeilijker dan om aanleg voor studie te onderkennen. Deugdelijke maatstaven ziet men pas later dan de tijd, waarop zoo'n beroep meestal gekozen wordt. Noodzakelijkheid om keus te doen moet zoo lang mogelijk verschoven worden. Wat er in een kind zit, weten de ouders zelden, noch de onderwijzer. Samen kunnen ze echter wel. De medicus moet de lichamelijke geschiktheid onderzoeken.

Tot nog toe zijn de meesten noodlottig terecht gekomen.

Vraagt men aan menschen, hoe hun beroep hen bevalt, dan krijgt men meestal een ontkennend antwoord. Dit komt, omdat ieder van zijn beroep de schaduwzijden ziet en van de andere vakken alleen de lichtzijden. Men kiest altijd iets zonder volledige bekendheid van het beroep. Toch werken de meesten met toewijding, omdat 1° arbeid voorwaarde van bestaan voor de mensch is en 2° doordat men naar mate men langer in een vak is, men meer geschiktheid er voor krijgt.

De middelmaat deugt betrekkelijk voor alle vakken. De tegenwoordige maatschappij vergt echter arbeid, die geen menschenleven meer vult, enkele beroepen uitgesloten. Wil men het mogelijk maken dat ieder met volle toewijding arbeidt, dan moet de maatschappij den mensch een bredere, geestelijke ontwikkeling geven, zoodat het mogelijk is, dat men zich buiten zijn beroep als mensch kan uitleven.

Nederlandsche Christen Studenten Vereeniging. Afdeling Delft.

OPENBARE VERGADERING op Woensdag 21 Januari, 's av. te half 8 uur, in de Bibliotheek van de T. H.

Spreker: Prof. Dr. H. R. KRUYT.

Onderwerp: Natuurwetenschappelijke studie en Christelijk geloof.

Toegankelijk voor alle docenten, assistenten en ingeschrevenen aan de T. H.

J. BERGMANS,

Voorstraat 66.

Secretaris.

Vrijzinnig Christelijke Studentenbond.
Afdeeling Delft.

LEZING op Dinsdag 20 Januari 1920, te acht uur, in zaal 3 van het gebouw der Nutsspaarbank.

Spreker: Ds. J. L. VAN TRICHT uit Zutphen.
Onderwerp: Moderne Religieuze Stroomingen.

Bij enkele candidaatstelling zijn tot bestuursleden gekozen de h.h. Hondius en Du Mosch, zoodat de bestuurssamenstelling thans is:

Mej. E. de Koe,	Voorzitster.
C. A. H. Mulder,	Secretaris.
H. F. E. du Mosch,	Penningmeester.
K. J. Hondius,	Onder-voorzitter.
A. Lodder,	2 ^e Secretaris.

Lid van het H. B. voor de afdeeling: A. Lodder.
Plaatsvervangend lid: Mej. K. C. Anema.

De secretaris:
C. A. H. MULDER.

INGEZONDEN.

Een verhaaltje uit een gevangenkamp.

VERKLARING DER AFKORTINGEN:

K. K. (ook wel genoemd K. C.) = Dat wat S nog niet is.

V. O. = Dat wat S wel is.

G. V. = Dat wat S wel niet zal worden.

S. = Dat wat men niet weten mag.

A(LIBI) L(ectum),
P(lagiato) I(mitator).

CORRESPONDENTIE.

E. LIEBHABER: Uw gedicht is niet geschikt voor opname.

Redactie.

ADVERTENTIEN.

Tot f 35,— betaal ik voor **GEDRAGEN COLBERT COSTUMES**,
daar ik veel nodig heb.
Brieven, onder No. 12, aan het Bureau van dit Blad.

Met 1 Februari AANGEBODEN:

gem. Zit- en Slaapkamer.
Brieven onder No. 14 Bureau van dit Blad.

TE HUUR AANGEBODEN:

EEN KAMER,
op het Oude Delft bij de Peperstraat, f 30.— per maand.
Een Werktk. Teekentafel.
Brieven, onder No. 13, aan het Bureau van dit Blad.

C. L. DOORMAN,
Phil. Nat. Doct.'s.
SIMONSSTRAAT 83. — DELFT.
Repeteert Wiskunde, Natuurkunde en
Theoretische Mechanica.

Voor de levering van
Delftsche Limonade-Siropen
beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.
W. DE HOOGH,
Oude Delft 152.   Telefoon 15.

Mr. WILLIAM W. DAVIDSON,
TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College,
London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHER WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!

Uitzending van **DINERS**
[van af 85 cents.

Dagelijks verkrijgbaar **NASSI-GORENG.**

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120

DWAZE EN ERNSTIGE INVALLLEN
door **HANS MARTIN.**

Een nieuw boek van Hans Martin, schrijver van „Malle Gevallen” en „Danseresje”.

Van het eerste is de 8e druk, van het tweede de 5e druk verschenen.
Ontspanningslectuur vol zeldzame gezonde humor, waardoor de boeken van Martin in de studentenwereld populair geworden zijn.

Verkrijgbaar in bijzonder fleurig omslag van P. VAN DER HEM.

Prijs ingenaaid f 1.90.

Techn. Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33.

DELFT.

Telefoon No. 75.